

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **P. N.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. MSK 116714/2015,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. MSK 116714/2015 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám advokáta Mgr. Jaroslava Topola náklady řízení ve výši 11.228 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 8. 5. 2015 v 19:00 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. Audi, RZ X, v Ostravě Třebovicích, při jízdě ulicí Sjízdňá, na křižovatce s ulicí Servisní, nerespektoval dopravní značení „C 2f“ – příkazový směr jízdy vpravo a vlevo tím, že pokračoval v jízdě v přímém směru na ulici Servisní. Tímto jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 1.500 Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, rozhodl o vině žalobce dne 9. 7. 2015 rozhodnutím pod č. j. SMO/245880/15/DSČ/Jav, sp. zn. S-SMO/170884/15/DSČ tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisové dokumentace obsahující oznámení přestupku, úřední záznam, evidenční kartu řidiče a fotografii dopravního značení.

[3] Žalovaný výrokem I. napadeného rozhodnutí zamítl odvolání a napadené rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 9. 7. 2015, č. j. SMO/245880/15/DSČ/Jav, sp. zn. S-SMO/170884/15/DSČ potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že neshledal námitky obviněného důvodnými, a ani z jiného důvodu neshledal rozhodnutí magistrátu, jakož i řízení jemu předcházející, v rozporu se zákonem.

Obsah žaloby

[4] Žalobce v žalobě formuloval několik žalobních námitek, přičemž v obecnosti označil napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné: (i) první námitka spočívá v chybě žalovaného, když tento aproboval vadu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež spočívá ve vadě výroku, kdy výrok neobsahuje ustanovení zákona, podle kterých bylo rozhodnuto, resp. obsahuje jiná ustanovení – konkrétně se jedná o ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu o uložení sankce, které dle mínění žalobce v době nabytí právní moci neexistovalo, stejně tak neexistovala ani vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška č. 30/2001 Sb.“) jakož neexistuje ani ust. „§ 125c odst. písm. k)“ zákona o silničním provozu; (ii) druhou námitkou, žalobce namítá, že bylo správním orgánem I. stupně porušeno jeho právo se řádně hájit, když nebyl seznámen

s právními normami, jež měl porušit; (iii) skutková věta meritorního rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedostatečně definuje místo spáchaného přestupku; (iv) výrok rozhodnutí o přestupku, jímž byl žalobce z přestupku uznán vinným, neobsahuje formu zavinění, což odporuje ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“); (v) správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když nezjišťoval okolnosti ve prospěch žalobce, přitom žalobce jel navštívit autosalon ACA, pročež se na něj vztahovala dodatková tabulka, jež povolovala jízdu přímým směrem – žalobce přitom tvrdí, že si původně dodatkové tabulky nevšiml a ani policistou nebyl na její umístění upozorněn, a tak informaci, že jel do autoservisu, policistovi nesdělil, žalobce byl policistou uveden v právní omyl; (vi) rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná z důvodu absence úvah o naplněnosti materiálních znaků přestupku.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že o odpovědnosti za přestupek se rozhoduje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější (§ 7 odst. 1 zákona o přestupcích), pročež je požadavek žalobce, aby bylo rozhodováno podle zákona, resp. vyhlášky účinné v době nabytí právní moci rozhodnutí, „nesmyslný“. Pokud správní orgán ve výroku odkázal na ustanovení § 125c zákona o silničním provozu s chybějícím číslem odstavce, avšak s odkazem na písm. k), pak se žalovaný domnívá, že tato skutečnost nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, když v uvedeném § 125c se nachází pouze jedno písm. k), a to v odstavci 1, přičemž se jedná o pouhou chybu v psaní, bez dopadu na určitost konkrétního zákonného ustanovení. K označení místa spáchání přestupku pak žalovaný konstatuje, že je považuje za dostatečné určitě, když je definováno křížením konkrétních ulic a směrem jízdy žalobce. K otázce absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí žalovaný odkázal na přechodná ustanovení zákona č. 204/2015 Sb. K aplikaci dodatkové tabulky na případ žalobce žalovaný uvedl, že ve správním řízení bylo spolehlivě prokázáno (svědeckou výpovědí), že žalobce nebyl „návštěvníkem“ STK ani autosalonu ACA. K námitce nevypořádání se s materiální stránkou přestupku pak žalovaný konstatuje, že v dané věci jde o zcela běžný případ přestupku tohoto druhu, žádné další významné okolnosti nevyšly v řízení najevo a ani žalobce žádné netvrdil.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 23. 6. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 18. 6. 2015 spolu s předvoláním k ústnímu jednání na 9. 7. 2015. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:

- tiskopis „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ ze dne 8. 5. 2015, ve kterém byl policistou zaznamenán přestupek žalobce, přičemž žalobce se do tohoto dokumentu nevyjádřil a policistou je dopsáno „bez vyjádření, odmítl se vyjádřit i podepsat“;

- úřední záznam ze dne 8. 5. 2015, vypracovaný pprap. Bc. M. D.;
- fotografie svislého dopravního značení;
- výpis z evidenční karty žalobce se záznamem přestupků;
- protokol z ústního jednání ze dne 20. 5. 2015, kterého se žalobce neúčastnil, a při kterém byly provedeny listinné důkazy, jakož i výslech svědka M. D.;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 9. 7. 2015, č. j. SMO/245880/15/DSČ/Jav, sp. zn. S-SMO/170884/14/DSČ;
- úřední záznam ze dne 9. 7. 2015, jehož obsahem je záznam o tel. hovoru blíže neztotožněné osoby, která, jakožto zástupce obviněného (žalobce), požádala o nahlédnutí do spisu;
- nedatované blanketní odvolání obviněného (žalobce), podáno prostřednictvím zmocněnce Ing. M. J., doručené správnímu orgánu I. stupně dne 24. 7. 2015;
- usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 13. 8. 2015, kterým byl Ing. M. J. vyzván k prokázání zastoupení obviněného (žalobce);
- originál generální plné moci ze dne 5. 6. 2015, kterým obviněný (žalobce) zmocnil Ing. M. J. k zastupování;
- výzva k doplnění blanketního odvolání ze dne 28. 8. 2015;

[7] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo (jak shora uvedeno) podáno u téhož správního orgánu dne 24. 7. 2015 blanketní odvolání, přičemž nebylo doplněno a dne 16. 9. 2015 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

Právní úprava

[8] Podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

[9] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

[10] Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*

[11] Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích *odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.*

[12] Podle ust. § 77 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015, *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

Právní posouzení věci samé

[13] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nepřipustná. Poté Krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, byť pouze v jednom žalobním bodu, když správní orgány vskutku zcela opomněly odůvodnit naplněnost materiální stránky přestupku. Soud rozhodnutí správních orgánů o vině žalobce v tomto směru hodnotí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:

[15] **První** žalobní **námítka**, jakož i **druhá** související **námítka**, jsou nedůvodné. Žalovaný v tomto směru správně poukázal na ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích (shora citováno), podle kterého se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku, nikoli *a priori* v době nabytí právní moci rozhodnutí, kterým byl obviněný (žalobce) z přestupku vinným uznán, jak se mylně žalobce domnívá. Požadovaný výklad by byl nejen *contra legem* (proti zákonu), ale též proti bazální logice – u institutu nabytí právní moci [ve smyslu ust. § 73 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“)] nelze dopředu určit, kdy jeho účinky nastanou, neboť je odvislý od temporálně nejisté budoucí události, tj. jeho oznámení (roz. doručení, srov. § 72 odst. 1 správního řádu) a případného proběhnuvšího odvolacího řízení, pročez by správní orgány musely rozhodovat podle zákona z nejisté doby a pouze za užití stroje času tak, aby se správní orgány mohly nejprve seznámit s budoucí úpravou a poté se vrátit zpět do svého času a s budoucí úpravou též seznámit obviněného.

[16] Podle ust. § 7 odst. 1, věty za středníkem zákona o přestupcích lze odpovědnost za přestupky posuzovat podle pozdější právní úpravy, pouze pokud je to pro pachatele výhodnější. Správní orgány tedy mohou pouze srovnávat právní úpravu z doby spáchání přestupku s právní úpravou účinnou v době svého rozhodování, a to z pohledu příznivosti pro obviněného. Pokud byl tedy žalobce obviněn ze spáchání přestupku pro porušení obecné povinnosti řidiče řídit se dopravním značením podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (jež zůstalo nezměněno), jedná se o tzv. „zbytkový“ delikt

podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (rovněž nezměněn) a zároveň se nezměnil ani druh a výše trestu za daný přestupek, pak správní orgány rozhodovaly správně podle právní úpravy účinné ke dni spáchání přestupku. Je pravdou, že došlo k formální změně umístění textu úpravy sankce, když v době spáchání přestupku a též vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla sankce „umístěna“ v ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ale v době, kdy rozhodoval žalovaný, se jednalo o ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona. Jak bylo vysvětleno výše, správní orgány se správně řídily právní úpravou účinnou v době správního přestupku, protože též správně označili zákonné ustanovení o sankci jako „ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu“, jakož i správně odkázaly na vyhlášku č. 30/2001 Sb., účinnou do 31. 12. 2015.

[17] A konečně, pokud žalobce poukazuje na neexistenci ust. „§ 125c odst. písm. k)“ zákona o silničním provozu, kteréžto značení opravdu správní orgán I. stupně v meritorním rozhodnutí užil, pak soud dospívá k závěru, že se jedná o zřejmou nesprávnost (chybu v psaní), když § 125c zákona o silničním provozu ve všech svých odstavcích obsahuje pouze jediné „písmeno“ k), a to v odstavci 1, přičemž ani sám žalobce nemohl být v pochybnostech z jakého přestupku je obviněn, neboť v oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 18. 6. 2015 bylo předmětné ustanovení zákona o silničním provozu označeno zcela správně.

[18] Krajský soud nepřisvědčil ani **třetí** žalobní **námítce**, kterou žalobce napadá skutkovou větu, když upozorňuje na nedostatečné určení místa spáchání přestupku.

[19] Správní soudy při své rozhodovací praxi již v minulosti dovodily, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65). Je totiž nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, nebo rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012-43, a ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39).

[20] Správní orgán I. stupně místo spáchání přestupku vymezil následujícím způsobem: „v Ostravě Třebovicích, při jízdě po ulici *Sjízdě na křižovatce s ulicí Servisní*, nerespektoval ... tím, že pokračoval v jízdě v přímém směru na ulici *Servisní*“ – soud na rozdíl od žalobce shledává tuto formulaci naprosto pregnantní, neboť v Ostravě (část obce Třebovice) existuje jediné křížení, resp. spojení [srov. ust. § 2 písm. w)

zákona o silničním provozu] zmíněných ulic, přičemž ulice Servisní začíná právě v této křižovatce, pročež pokud správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce *pokračoval v přímém směru jízdy na ulici Severní*, nemůže být pochyb o tom, odkud a kam přes křižovatku žalobce jel¹.

[21] V projednávané věci byl skutek vymezen způsobem, který vylučuje nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí vymezil místo spáchání přestupku označením křižovatky, resp. názvy křižících se ulic, názvem obce, částí obce a směrem průjezdu křižovatkou. Ve výroku byly kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným.

[22] Krajský soud shrnuje, že formální požadavky na výrok rozhodnutí o přestupku byly v projednávané věci naplněny.

[23] Rovněž **čtvrtá** žalobní **námítka** není důvodná. V přestupkových řízeních, jež byla zahájena před 1. 10. 2015, nebyl obsahem výroku rozhodnutí, jímž byl obviněný z přestupku uznán vinným, výrok o formě zavinění (srov. ust. část první čl. I. bod 25., ve spojení ust. části první čl. II bod 1. zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). V předmětné věci bylo řízení zahájeno dne 23. 6. 2015 (srov. ust. § 46 odst. 1 správního řádu), pročež správní orgány postupovaly správně, pokud do výroku rozhodnutí, kterým byl žalobce z přestupku uznán vinným, neuvedly formu zavinění.

[24] Soud se **pátou** žalobní **námítkou** zabýval pouze okrajově, a to s ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí. Nicméně k této námitce je potřeba uvést, že v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Na stranu druhou není povinností správních orgánů zabývat se všemi myslitelnými okolnostmi, které mohly nastat. V dané konkrétní situaci tak bylo na straně obviněného (žalobce), aby skutečnosti, které mohl znát pouze on, správním orgánům sdělil a popřípadě též doložil, pročež v tomto směru nedošlo k pochybení ze strany správních orgánů, pokud se možností, že žalobce byl návštěvníkem autosalonu ACA, nezabývaly v rozsahu, který by překračoval svědeckou výpověď policisty.

[25] Poslední **šestou** **námítkou** pak žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, neboť se správní orgány nezabývaly materiální stránkou spáchaného přestupku. Krajský soud v tomto bodu žalobu shledává důvodnou.

[26] Přestupkem podle shora citovaného ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1529/2008, publ. pod č. 18/2009 Sb. NS).

¹ viz <https://www.ostrava.cz/cs/turista/mapy/orientacni-mapa-mesta/orientacni-mapa-mesta>

[27] V rozhodovací praxi správních soudů byl učiněn závěr, který reprezentuje např. Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23: *„Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. ... Nejvyšší správní soud v posledně zmíněném rozsudku konstatoval, že z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“*

[28] V projednávané věci se správní orgány skutečně ani okrajově nezabývaly naplněností materiálních znaků skutkové podstaty předmětného přestupku.

[29] Dle názoru krajského soudu je potřeba pro přezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů dodržet alespoň minimální standard nadefinování zájmu společnosti, který je zákonem chráněn, tj. objektu přestupku, v souvislosti s jeho porušením nebo ohrožením na základě protizákonného jednání obviněného. Konkretizace objektu přestupku je důležitá nejen z pohledu přezkoumatelnosti správních rozhodnutí, ale též pro obranu obviněného, neboť pokud správní orgány nevymeží chráněný zájem, jež měl být porušen či ohrožen, stanou se možnosti obrany naprosto abstraktními.

[30] Krajský soud pouze *obiter dictum* konstatuje a připouští, že u některých porušení tzv. dopravních předpisů je chráněný zájem natolik zjevný, že může být zúžen do obecného pojmu „bezpečnosti provozu“ nebo „plynulosti provozu“, např. překročení povolené rychlosti, nedání přednosti v jízdě, atd. a správní orgány se v těchto případech již nemusí hlouběji o objekt zabývat. Do popsané kategorie by mohlo potenciálně spadat i nerespektování příkázaného směru jízdy, a to v případě „nebezpečných“ křižovatek, křižovatek s řízeným provozem, atd. V projednávaném případě je však obdobný chráněný zájem vyloučen, neboť dodatkovou tabulkou je některým řidičům průjezd křižovatkou umožněn, přičemž nelze předpokládat, že diferenciací na řidiče navštěvující STK nebo autosalon ACA a tyto nenavštěvující, zároveň odlišovala průjezdy bezpečné od těch méně bezpečných.

[31] Nedává-li dopravní značení v inkriminovaném místě všem účastníkům silničního provozu stejná práva, jestliže do ulice Servisní mohou bez jakéhokoliv omezení z ulice Sjízdna odbočit z obou směrů řidiči všech motorových vozidel a z napříma, odkud jel žalobce, tam vjet nelze, s výjimkou řidičů, kteří jedou do stanice STK nebo autosalonu ACA, pak je to právě ten případ, kdy správní orgán nemůže ignorovat posouzení naplnění materiálního znaku přestupku a je namístě hledat objekt předmětného přestupku. Jako nejpravděpodobnější možnost se nabízí zájem na regulaci provozu na ulici Servisní, přičemž v tomto případě již bylo povinností správních orgánů se zabývat dopravní situací jako celkem, tj. např. mírou provozu v době spáchání přestupku nebo též logikou dopravního značení v předmětné křižovatce („Neumožňuje, resp. nenutí například dopravní značení účastníka silničního provozu, který má zájem vjet na ulici

Servisní a není návštěvníkem STK nebo autosalonu ACA přejíždět po parkovišti přilehlého supermarketu a dostat se tak rychle ke křižovatce z jiného směru?“) atd.

[32] Napadené rozhodnutí je tedy ve shora popsané části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Závěr a náklady řízení

[33] Postup správních orgánů uvedený v odstavcích [26] a násl. tohoto rozsudku krajský soud hodnotí jako vadu řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. Soud rozhodl dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) bez nařízení jednání.

[34] V dalším řízení správní orgány opětovně posoudí naplněnost materiálních znaků skutkové podstaty předmětného přestupku tak, jak zdejší soud shora naznačil a vypořádají se též s nově tvrzenou obranou žalobce o skutečnosti, že byl návštěvníkem autosalonu ACA (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68). Krajský soud připomíná, že správní orgány jsou shora vysloveným právním názorem v dalším řízení vázány podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.

[35] V souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. soud závázal výrokem II. tohoto rozsudku žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, které se sestávají z nákladů na právní zastoupení stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném ke dni vykonání úkonu právní služby (dále jen „advokátní tarif“) – přičemž podle ust. § 1 odst. 2, § 6 odst. 1, § 7 bod 4, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu advokátovi náleží odměna za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby) ve výši 6.200 Kč; advokátovi dále náleží paušální náhrada podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 600 Kč; a konečně vzhledem ke skutečnosti, že advokát je plátcem DPH, též náhrada 21 % DPH ve výši 1.428 Kč. Do nákladů je nutno zahrnout i zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Celkem tedy náhrada nákladů činí částku 11.228 Kč, kterou je povinen žalovaný uhradit žalobci ve lhůtě stanovené v nákladovém výroku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 10. dubna 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně